Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 Улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 Улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 26. Субота 2 (14) Лютого 1891. Рôкъ I.

Ôдъ Редакціи.

Всѣхъ Всп. нашихъ Пренумераторôвъ, котрѝ „Народну Часопись“ черезъ ц. к. Староства або агентуры, ц. к. Старостами вызначенѝ, ôдбирають, просимо звертати ся зъ рекламаціями не до Администраціи „Народнои Часописи“ но до ц. к. Староствъ або агентуръ, въ котрыхъ пренумерату свою зложили. Заразомъ просимо тыхъ, котрѝ на рекламаціи свои не одержали ôдповѣди, щобы схотѣли ся звернути до дотычного ц. к. Староства або агентуры.

Ôдбираючихъ „Народну Часопись“ черезъ почты, просить Администрація о приспѣшенье зложеня пренумераты.

Переглядъ политичный.

Уступленье дра Дунаєвского наповнило либеральныхъ Нѣмцѣвъ такою радостію, що єще до нынѣ перебиває она въ ихъ бесѣдахъ. Найлѣпше спôзнати то въ мовѣ бр. Хлюмецкого, яку мавъ ôнъ на послѣдныхъ загальныхъ зборахъ сполученои лѣвицѣ: „Факта, котрѝ мали послѣдными часами мѣсце суть признакою хосенного для насъ звороту. Не гадаю кидати каменемъ на упавшого противника политичного, противно, найвымовнѣйше узнаю велике єго значѣнье, признаючи, що уступленье бувшого министра финансôвъ, надає властиву цѣху нынѣшной ситуаціи политичнôй, зъ нимъ бо уступила личнôсть, о котрôй слушно, чи не слушно пановало загальне пересвѣдченье, що она єсть хоружимъ тои идеи, що поступовыхъ Нѣмцѣвъ треба усунути ôдъ всякого вплыву на справы публичнѝ.

Journal de Debats, пишучи о упадку Криспіого, додає ôдъ себе: „Триприміріє существовало уже передъ Криспимъ, але не мало тогды єще такои могучости, якъ за министерства Криспіого. Маймо надѣю, що по упадку Криспіого рѣчи ся змѣнять. Франція єсть въ добрыхъ ôдносинахъ зъ Австро-Уграми, хотяй Австрія належить до трипримирія. Знаємо о тôмъ, що въ деякихъ обставинахъ, уникненье котрыхъ по части ôдъ насъ залежить, моглибы мы знайти въ Австріи ворога. Мы привыкли вже жити зъ тою перспективою, тымъ бôльше, що маємо надѣю, що до крайности не прийде. Будь-що-будь, Австрія лишає насъ на теперь въ супокою и обостороннѝ интересы не тратять на тôмъ нѣчого. Въ Австріи не розпускає ся умысно фальшивыхъ вѣстей противъ Франціи, не представляє ся Французôвъ яко бурителѣвъ супокою, не робить ся Франціи безъустанныхъ закидôвъ и не надъуживає ся трипримирія на некористь Франціи. Криспи робивъ инакше и велика то рôжниця. Новый одже габинетъ италійскій мôгъ бы взглядомъ насъ заняти таке становище, яке займає Австрія, черезъ що не лишень намъ высвѣдчивъ бы велику прислугу, но перше всего самôй Италіи. Того выжидаємо ôдъ нового габинету и въ тôй гадцѣ витаємо єго прихильно и симпатично“.

На дняхъ донесли мы, що король бельгійскій приймавъ депутацію робôтникôвъ, котрѝ домагали ся, щобы ôнъ постаравъ ся о переведенье проєкту, домагаючого ся загального голосованя. Король заявивъ депутаціи, що конституція не позволяє єму обговорювати справи сесію зъ якою небудь партією. „Бажаю щастя для всѣхъ Бельгôвъ, но пожаль ся Боже, не ôдъ мене самого зависимѝ суть справы державнѝ. Не можу нѣчого приречи, бо выйшовъ-бымъ зъ рôлѣ конституційного настоятеля. Що найбôльше, то можу посередничити. Але и то лишь тогды можливе, коли политичнѝ партіи згодять ся на то“. Передъ ôдходомъ депутаціи подавъ король кождому зъ єи членовъ руку. Якій возьме справа оборотъ, рѣчь не певна.

Часть прасы ôддана службѣ соціялистôвъ, накликує впростъ до революціи. Зъ другои стороны правительство въ обавѣ, и концетрує що разъ бôльше войска въ Брюсселѣ. Правдоподôбно возведена буде ревизія конституціи въ тôмъ напрямѣ, що лишень тотѝ, котрѝ умѣють читати и писати, будуть припущенѝ до права голосованя. Зважити однакъ треба, що въ Белгіи єсть 30% анальфабетôвъ (не умѣючихъ читати).

Times и *Daily Telegraph* доносять, що коли петербургска комисія поданъ ôдкинула и звернула на руки льорда-майора Льондону петицію въ справѣ жидôвъ, ухвалену на вѣчу въ Льондонѣ, той послѣдный вложивъ петицію тоту до куверты и ôдославъ впростъ пôдъ адресою царя. Письмо се однакъ не розпечатане повернуло до Льондону на руки российского амбасадора, котрый хотѣвъ єго передати Салисбурому. Той освѣдчивъ однакъ, що справы тѝ цѣлкомъ не обходять английске правительство, котре навѣть и знати о тôмъ не хоче, що льордъ-майоръ старавъ ся на власну руку ввôйти въ переговоры зъ правителствомъ российскимъ. Петицію одже тоту выславъ амбасадоръ льордови-майорови, зъ припискою на ковертѣ; „Звертає ся презесови Guildhall-и льондиньскои зъ тою допискою, що поданя не зволивъ приняти императоръ всеи Россіи“. Праса английска негодує страшенно на легковажачій и понижаючій способъ обходженя ся правительства царского зъ першимъ достойникомъ Англіи. *Daily Telegraph* додає, що хотяй на ра-

БЕЗЪ СЕРЦЯ

(Зъ житя бойкôвъ)

Написавъ

IЕРОНИМЪ Я. ЛУЦЫКЪ.

(Дальше).

VII.

Въ тôй самôй хвили стоявъ Гнатъ на „динствасѣ“ коло дверей канцеляріи пана капитана. Служба оно не тяжка, стôй цѣлый Божій день, ажь закличуть, а незакличуть и то добре, стояти все таки треба.

Гей, гей милый Боже, весонька настала. У насъ тамъ доперва красно. И Гнатови здає ся, що бачить передъ собою свôй лѣсъ, свои прогалины та яры; що чує якъ журчить ручай по камѣньчикахъ, якъ сосны шепочуть мѣжь собою, все те якбы стояло передъ єго окомъ. Гей, гей, милый Боже, кобы то тамъ взлетѣти хоть на хвилю, подивити ся, якъ они жиють, що зъ ними? Стара ненька — нездужає сама, одна однѣсенька. Нѣ промовити слôвце до кого и помочи нѣякои, гôрка єи доля. А Гандзя, Богъ знає що зъ нею? Може забула, та зъ другимъ ся любить, може ôддалась, може спонукали дѣвчину завязати свою долю?— А безъ Гадзѣ не ма свѣта для Гната, не ма житя, нема долѣ. Вподобало собѣ серце, полюбило, не розлюбишь — дармобысь хотѣвъ забути.

И лице Гната посоловѣло єще бôльше, єще бôльше понуривъ свою голову, ще бôльше ставъ мовчаливый. Смѣють ся камраты, най ся смѣють, Богъ зъ ними. Бють, най бють. Гнатови все одно, не ма для него тутъ житя, лишь нудьга страшенна, довга, гôрша ôдъ смерти. И день йшовъ такъ за днемъ. Кождый тяжшій для Гната, ба кождый нову приносивъ журбу, та тугу за домомъ, за рôднею, за всѣмъ, до чого звыкъ ôнъ змалку, що полюбивъ цѣлымъ серцемъ.

VIII.

Свято нынѣ въ полку Гната. Панъ капитанъ справляє имянины, дôстала швадрона двайцять риньскихъ, буде „банкетъ“ не малый. Жовнярь то дитина, всякѝ несподѣванки, щось небудь надзвычайного тѣшить го и веселить. „Банкетъ“ нынѣ, то одно, що чути до кола. А пречѣнь „банкетъ“ сей, щожь тамъ великого? На кождого выпаде порційка горѣвки, шклянка пива и кусень, малый-маленькій мяса. Весело въ швадронѣ, панъ вахмайстеръ ажь прицмокує побачивши, що конѣ свѣтять чисто вычесаными боками. Кождый жде вечера — кождый и дождавъ ся. Тѣшать ся, радѣють, щасливѝ, що можуть на хвилю забути на щоденный крестъ и муку. Гуляють хлопцѣ, гуляє Подолякъ зъ Мазуромъ, пôдъ той самъ тонъ розбитои о трехъ струнахъ скрипки, гуляє кождый що иншого, але гуляє, поки не пôткне скрипачь, не устане дерти смыкомъ по струнахъ, котрѝ выдають тонъ цѣлкомъ подôбный до того, якъ наколи кто острымъ желѣзомъ ѣздить по шклѣ.

Не гуляє одинъ Гнатъ, здалека ôдъ другихъ, усѣвъ пôдперъ голову — думає.

— Гей нема десь бойка! — скрикнувъ одинъ зъ камратôвъ.

— А ôнъ анѣ ти не рушивъ стравы, анѣ горѣвки не выпивъ.

— Куда бôйкови до мяса. Ôнъ зрôсъ на бундзахъ и булянику та пляцкахъ ôвсяныхъ.

— Дурный хлопъ, якъ сновида до нѣкого не промовить. Тфу! зъ такимъ лейбою!

— А Гнатъ чує и не чує. Ось теперь въ селѣ свято-празникъ. И тамъ грає музыка, та инакше грає, и тамъ спѣвають, та иншѝ пѣсни, и тамъ гуляють, та не такъ якъ тутъ.

зѣ приказано для ока повздержати гнетъ жидôвъ, то теперъ переслѣдованье взмогло ся еще о много бôльше, а то для того, що правительство россійске тайкомъ похваляє самоволю провинціональныхъ чиновниковъ, котрѝ зъ жидами мають свôй осôбный способъ поступованя.

Передъ кôлькома днями оголосили часописи листъ Ристича до королевы Наталіи. Въ листѣ тôмъ Ристичъ не щадить гôркихъ словъ правды королевôй и вычисляє цѣлый рядъ фактôвъ, котрѝ свѣдчать о тôмъ, кôлько злого вкрало ся до Сербіи ôдъ хвилѣ, наколи Наталія зôстала королевою. Листъ сей выкликавъ ситуацію не найпріятнѣйшу. Въ Бѣлградѣ хотять публичными демонстраціями приневолити Наталію до выѣзду зъ Сербіи. *Pest. Lloyd* помѣщує кореспонденцію, що на послѣднôмъ зôбраню клюбу радикального, прійшло до сценъ разячихъ. Двайцятехъ и трехъ членôвъ зажадало ôдъ министерства безпроволочного выдаленя королевои Наталіи. Министръ-президентъ Груичь, хотѣвъ усмирити забуренье, однакъ не удало ся єму тоє, и ледво по тригодинной розправѣ, удало ся Пасичови полагодити на разѣ тоту справу, правительство однакъ мусѣло приречи, що до 14 с. м. покôнчить зъ справою Наталіи въ способъ ôдповѣдаючій гôдности Сербіи.

Справы школьнѝ.

Ц. к. Рада школьна краєва ухвалила на засѣданю ôдбутымъ дня 9 лютого 1891 року:

1. Ухвалити плянъ науки языка руского якъ предмету обовязкового и надобовязкового въ школамъ середныхъ;

2. Зачислити до книжокъ школьныхъ книжку п. з. „Krótki rys geografii", написану дромъ Каролемъ Бенонимъ;

3. Приняти до вѣдомости справозданье люстраційне ц. к. инспектора школного краєвого дра Жигмонта Самолевича зъ визитаціи ц. к. гимназіи Францъ Іосифа у Львовѣ, и затвердити ôдповѣднѝ внесеня;

4. Именовати професора ц. к. школы реальнои у Львовѣ Ромуальда Бабина експертомъ до языка польского въ комисіи науковой ц. к. Рады школьнои;

5. Именовати о. Франца Свидерского заступникомъ катихита въ ц. к. гимназіи св Анны въ Краковѣ;

6. Высказати узнанье за ревне занятьє ся школьництвомъ председателямъ радъ школьныхъ мѣсцевыхъ въ Улавôвцѣ, Натовичахъ и Сокали.

7. Затвердити ухвалу рады громадскои въ Гошанахъ, щобы языкомъ выкладовымъ въ тамошнôй мѣсцевôй школѣ, бувъ языкъ польскій;

8. Затвердити выбôръ о. Осипа Гамерняка и дра Ивана Роснера, на репрезентантôвъ рады повѣтовои до ц. к. рады школьнои окружнои въ Бялой; такожь

9. Станислава гр. Тарновского и Ксенофонта Охримовича, яко репрезентантôвъ рады повѣтовои до ц. к. рады школьнои окружнои въ Дрогобычу;

10. Призволити учителеви школы народнои въ Островчику пôльнôмъ, Николаєви Михаловскому, на заниманье ся писарствомъ на рôкъ одинъ;

11. Приняти до вѣдомости справозданье люстраційне ц. к. инспектора краєвого Болеслава Барановского зъ визытаціи ц. к. Семинаріи учительскои женьскои у Львовѣ.

Дальше рѣшено призволити на перемѣну кôлькохъ школъ, а именно:

1. Филіяльныхъ школъ въ Зубсухôмъ (повѣтъ Новотаргъ), и въ Тенчинѣ, (п. Мысленице) на етатовѝ.

2. Етатовои школы въ Новôмъ мѣстѣ (п. Добромиль) на двоклясову.

3. Зъорганизовати школы етатовѝ въ Глиньску маріампольскôмъ (п. Горлицѣ); въ Закревѣ (п. Величка); въ Куницахъ (п. Величка); въ Копичакахъ новыхъ, Кримидовѣ, Коньчакахъ старыхъ (всѣ три п. Станислаковъ); въ Войнаровѣ и Банищи (п. Грибôвъ); въ Лежанôвцѣ (п. Скалатъ); въ Сторожôвцѣ (п. Горлицѣ).

12. Посунути учителѣвъ школъ народныхъ въ Краковѣ: Емилю Латкевичôвну, Станиславу Ожехôвску, Емилію Выробитовну и и Войтѣха Гуздка на степень платнѣ 900 зл.

13. Именовати: Михаила Светоховича сталымъ учителемъ молодшимъ двоклясовои школы въ Роздолѣ; Євстахія Любка сталымъ учителемъ школы людовои въ Влодимѣрцяхъ; Маріяна Антоновича сталымъ учителемъ школы етатовои въ Гусятычахъ; Мадея Амировича сталымъ учителемъ школы етатовои въ Побережу; Станислава Глоговского сталымъ учителемъ другои четыриклясовои школы мужескои въ Самборѣ. Ядвигу Зубрицку сталою молодшою учителькою въ Лобзовѣ; Осипа Богацкого сталымъ учителемъ управляючимъ четыроклясовои школы въ Корчинѣ; Ивана Топу, сталымъ учителемъ въ Ясенцѣ; Романа Зобкова, сталымъ учителемъ филіяльнои школы въ Явчу. Николая Микитку сталымъ учителемъ етатовои школы въ Залановѣ; Осипу Мрувчиньску и Марію Поремба сталыми молодшими учительками четыро-клясовои школы женьскои въ Рогатынѣ; Александра Тераковского сталымъ учителемъ школы етатовои въ Козельникахъ; От. дра Осипа Мругача помôчнымъ катихитою въ ц. к. семинаріи учительскôй въ Тарновѣ.

Акція передвыборча.

Посолъ Юліянъ Романчукъ стає нынѣ дня 13 н. ст. лютого передъ своими выборцями въ Калуши, щобы здати имъ справу зъ своєи дѣяльности въ соймѣ.

Політичне товариство „Народна Рада въ Долинѣ" скликує своихъ членôвъ и правыборцѣвъ до Долины на день 19 н. ст. лютого на нараду въ справѣ выбору посла до рады державнои.

Дня 9 н. ст. лютого ôдбуло ся въ Турцѣ засѣданье руского комитету передвыборчого. На 17 присутныхъ членôвъ комитету заявило ся: 11 членôвъ за кандидатурою посла К. Телишевского, 2 члены за кандидатурою д-ра Н. Антоневича, а 4 члены здержалисть ôдъ голосованя. Предсѣдателемъ комитету єсть о. Корн. Яворскій зъ Лôмны.

Якъ пôдлыхъ способôвъ чѣпають ся безсовѣстнѝ агитаторы, щобы лишень збаламутити людъ, свѣдчить о тôмъ найлѣпше допись, помѣщена въ *Дѣлѣ* однымъ зъ читателѣвъ тои часописи. Позволимо собѣ навести єѣ:

„Тутъ, (въ Туреччинѣ) злобнѝ люде зъ табору „обєдинительнои Червонои Руси" кольпортують для баламученя народу и легковѣрныхъ зъ нашои интелиґенціи вѣсть, що мовьбы то Єго Ексц. Митрополитъ утворивъ собѣ окремый комитетъ, до котрого належать два єзуиты. Мы тутъ въ то не вѣримо, але стрѣчають ся такѝ наивнѝ, що повторяють сю дурницю..."

Зъ Перемышля пишуть намъ: „Передвыборчѝ зборы на сѣльскій округъ выборчій Перемышль-Добромиль-Мостиска ôдбудуть ся дня 13 н. ст. лютого о годинѣ 11-ôй рано въ Перемышли въ комнатахъ „Рускои Бесѣды".

Читаємо въ *Дѣлѣ*:

„Дня 8 н. ст. лютого скликавъ посолъ дръ. Окуневскій до Городенки зборы зъ повѣту городеньского въ справѣ выбору посла до Рады державнои. Дръ. Окуневскій выступивъ зъ бесѣдою, а зôбранѝ оголосили єго кандидатомъ.

Дня 9 нов. ст. лютого ôдбули ся другѝ зборы, на котрѝ зôбралась интелигенція и селяне уже зъ двохъ повѣтôвъ — зъ городеньского и залѣщицкого. Сѝ зборы такожь узнали, що зъ межь пôднесеныхъ трехъ кандидатуръ (судьѣ Антонія Дольницкого, редактора Ивана Белея и д-ра Т. Окуневского), кандидатура д-ра Окуневского єсть найôдповѣднѣйша на округъ Городенка-Залѣщики-Борщѣвъ. Постановлено при тôмъ, щобы комитеты зô Львова „не накидували" якогось другого кандидата а узнали лише того, за якимъ заявить ся народъ.

„На день 18 н. ст. лютого скликано зборы до Товстого яко осередка всѣхъ трехъ повѣтôвъ и тамъ кандидатъ выголосить свою програму. Зборы тѝ мають остаточно потвердити кандидатуру д-ра Окуневского.

„Зъ польскои стороны кандидує въ нашôмъ округѣ графъ Мечиславъ Борковскій зъ Мѣльницѣ, бо дотеперѣшный посолъ Хамьецъ, ставши заступникомъ маршалка въ выдѣлѣ краєвôмъ- не кандидує".

Комитетъ вѣчевый селяньско-мѣщаньскій скикує селянъ и мѣщанъ на повѣтове вѣче до Жидачева на день 18 н. ст. на вѣчу тôмъ наступить выбôръ ширшого комитету выборчого, на повѣтъ жидачôвскій.

Дня 9 с. м. н. с. ôдбуло ся въ комнатахъ львôвскои рады повѣтовои згромадженье предвыборче, въ цѣли поставленя кандидатуры на округъ Львôвъ-Виники-Щирець. Зборы узнали своимъ кандидатомъ давного посла п. Абрагамовича.

Повѣтовый комитетъ бережаньскій (польскій) завôзвавъ кандидатôвъ, котрѝ хотять старати ся о мандатъ зъ округа Рогатынъ-Пôдгайцѣ-Бережаны щобы зголосили свои кандидатуры и явили ся дня 16 с. м. на згромадженю выборцѣвъ. въ цѣли зложеня свого вѣроисповѣданя политичного.

Тамъ легинь несе ся птицею, въ присюдахъ чеше огонь зъ пôдкôвокъ, а яснѝ топôрцѣ лишь пôдлѣтають и свѣтять ся надъ головами дѣвокъ, гадаєшь ось... ось спаде на голову котрои де тамъ, на часъ простягне по него рука легиня, и знову пôдъ хмары нимъ кине, и вдарить пôдкôвками и пѣсню заведе, що ажь чути єѣ далеко середъ скель и лѣса. Ось такъ тамъ гуляє ся. Давнѣйше и ôнъ... другого козыря такого не знайшовъ бысь на свѣтѣ. Гулявъ, та не выгулявъ долѣ, прійшло ся нынѣ плакати по гулянцѣ.

Наразъ Гнатъ стрясъ ся цѣлый. Зôрвавъ ся на ноги и наставивъ уха. Чи милить ся ôнъ. Нѣ, то сопѣлка. Такъ, то любѝ, солодкѝ, сердечнѝ єи звуки. Гнатъ подойшовъ до гурту. Середъ камратôвъ сидѣло кôлькохъ зъ другои шкадроны. Одинъ зъ нихъ гравъ на сопѣлцѣ, гравъ, якъ звычайно грає ся за ôвцями. Гнатъ поблѣдъ якъ стѣна; зъ отвореными устами ловивъ звуки тотѝ, руки тряслн ся єму, въ очахъ темнѣло, ледво що мôгъ остояти ся на ногахъ. Утихъ граючій; на хвилю утихли всѣ.

— Брате мôй! голубе мôй! братику мôй рôдный, скрикнулъ однимъ тхомъ Гнатъ и поваливъ ся зъ голоснымъ плачемъ на груды граючого. Слезы плыли му зъ очей якъ малôй дитинѣ; Гнатъ цѣлувавъ то руки тримаючи сопѣлку, то сопѣлку саму.

Присутнѝ дивили ся остовпѣлѝ. Поняти и зрозумѣти того не могли они. Перша хвиля враженя не тревала однакъ довго.

Котрыйсь зъ камратôвъ прійшовъ першій до себе.

— Здурѣвъ бойко, дивѣтъ, що го напало!

— Та що, дурень все дурнемъ. Такій ся родивъ, такій и вмре.

Кто то знає, може и не дурень Гнатъ?

IX.

Прійшло письмо до Гната. Панъ-Отець писали, що мати бѣдує, що хата валить ся, що на ôвцѣ зайшла мотылиця, що кусень поля ôдпустила на податки, що коровицю вкрали. Про Гандзю не було анѣ слова. Понуривъ еще бôльше Гнатъ голову. Думавъ, думавъ одинъ день и другій, на третій подавъ ся до рапорту.

— Пустѣть пане капитане, пустѣть на урльопъ, хоть на хвилю, тôлько пôйду, поглягу на матѣрь, верну назадъ.

— Не можна.

— Не можна — все пропало . . .

(Дальше буде.)

Въ долиньскомъ окрузѣ, де поставлена кандидатура посла Романчука, завязавъ ся комитетъ польскій, котрый 16 с. м. мае ся забрати для выслуханя кандидатôвъ.

Въ Ряшовѣ пôднесено кандидатуру львôвского адвоката, дра Володислава Дульембы.

Часть господарска.

Що найлѣпше сѣяти на свѣжôмъ навозѣ.

Вже то хиба нема такого гнусного и лѣнивого газды, котрый бы, якъ теперь дорога добра, не очистивъ собѣ хлѣвцѣвъ и не вывѣзъ всего на поле. Доки морозъ то и для гною лѣпше. Якъ розпустить и роля обсякне, треба не гайно приорати мерву, щобы весняный вѣтерь не вывѣявъ и не высушивъ зъ неи того, що найпоживнѣйше для ростинъ. Тое хиба кождый знае и робить такъ, якъ кажемо. Але не кождый уважае, що зъ найбôльшою користею дало-бы ся посѣяти на свѣжôй мервѣ, тожъ часто и не хôснуе зъ своеи працѣ якъ бы повиненъ.

Може кому придасть ся та пригадка, яку тутъ наведемо: Вже то взагалѣ для ростинъ пожиточно, якъ мерва вчасъ навезена, приорана, перегние добре и розпустить си та перемѣшае зъ землею; але декотрі ростины люблять бôльше свѣжо навезену мерву якъ перегнилу. До тыхъ послѣднихъ якъ вѣдомо належать всѣлякі мѣшанки, кошені на зелену пашу, бôбъ, декотрі окоповины, якъ кукуруза и капуста а вже менше бараболѣ и бураки. Зъ колосистыхъ збôжъ оденъ овесъ ще уйде, нѣколи же яря пшениця або ячмѣнь. Тожь о скôлько можна, треба на свѣжôй мервѣ сѣяти мѣшанку зъ ôвса, выки, и гороху зложену. По ныхъ и жито буде хороше, и земля не захвастить ся та не высохне занадто, бо мѣшанка еѣ добре вкрые а при тôмъ буде пухка и справна. А що то пашы зеленои для худобы, сила молока зъ того прибуде; а до того ще скосивши мѣшанку вчасно, закимъ зацвѣте, мае ся, поле засôбне майже въ цѣлу мерву, яку мы навезли.

Бôбь на свѣжôй мервѣ добре сѣяти тогди, коли она вчасно весною приорана. Онъ любить много вогкости а дощу якъ найбôльше. Для того не треба дати ролѣ высохати по приораню мервы и отягати ся зъ сѣйбою. По нѣнъ мае бути пшениця, тожъ треба, щобы бôбъ вчасно засѣяный, можна було вчасно зôбрати.

Горохъ на свѣжôй обôрнôй мервѣ, якъ его декотрі господарѣ сѣють, росте що правда буйно, але цвите довго и не дае богато стручкôвъ, а и ті ще дозрѣвають не разомъ зъ чого не великій пожитокъ. Посѣявши лѣпше скосити его на зелену пашу.

Звычайно у насъ на свѣжôй мервѣ садять бараболю (картофлю), бо зъ осени не ма стôлко гною, щобы его вывезти та приораты, що для картофель найлѣпше. Правда, що они не противять ся] тому, выростають хорошо и пôдъ коренемъ буває богато, але вже они до ѣдла не такі смачні, водянисті, не сыпкі, а на мокрый рôкъ скорше гниють, якъ ті котрі по другомъ погною саджені.

Не вадить тутъ пригадати, що бароболя саджена та сама на однôй ролѣ, зводить ся, и треба ôдмѣнювати еѣ на насѣвье бодай що третый рôкъ, а найлѣпше брати ôдмѣну зъ пѣсковатыхъ грунтôвъ.

Заплѣснявилый хлѣбъ.

У насъ по селахъ если люде его не ѣдять то даютъ его курамъ, а потôмъ дивують ся, чого они здыхають або перестають нести ся. Коли вже шкода такого хлѣба де дѣти, то треба его перше приставити до огню и заварити, а потôмъ куромъ давати. Такъ, то не пошкодить.

Кроника.

— **Завтра** зъ причины праздника Стрѣтения Господного, *Часопись* не выйде.

— **Новый урядъ почтовый.** Зъ днемъ 16 лютого н. р. войде въ житье на стацiи желѣзничôй Зашковъ, повѣта львôвского, урядъ почтовый зъ звычайнымъ кругомъ дѣланя. До округу доручень сего уряду належати будуть громады и обшары двôрскі: Зашкôвъ, Зарудцѣ, Завадôвъ зъ присѣлками: Зборôвъ, Папѣрня и Роздôлье, та обшары двôрскі: Гряда, Костѣѣвъ и Вулька гамулецъ. Урядъ почтовый Зашкôвъ буде удержувати звязь почтову при помочи поѣздôвъ желѣзничихъ, курсуючихъ мѣжь Львовомъ а Белзцемъ.

† **Похороны** б. п. проф. дра Александра Огоновского ôдбули ся вчера дуже величаво. При вынесеню тѣла були присутні: Є. Е. Митрополитъ, архієпископъ Исаковичъ, епископъ Пелешь и митрарь о. Готеровскій. Передъ домомъ прощавъ покôйника Корнило Устіяновичъ. Бôльша часть вѣнцѣвъ зложена була на осôбнôмъ возѣ, крôмъ того несено еще 16 вѣнцôвъ ôдъ сенату академицкого, ôдъ Народнои Рады, Дѣла, Зорѣ, Часописи правничои, товарыства педагогичного, Зорѣ (тов. рем.), ôдъ академичного Брацтва, ôдъ Кружка академического, Просвѣты, Бесѣды, тов. Шевченка и др. Надъ могилою промовлялы о. Левецкій, катихетъ II гимназіи у Львовѣ, академикъ Кольесса, оденъ зъ професорôвъ университету и проф. Вахнянинъ. Останки проводивъ на кладовнице Всп. Архипресвитеръ о. Сенгалевичь.

— **Непошанованье рускихъ святъ самыми Русинами.** Якъ котрый зъ Начальникôвъ судовыхъ не зô злои воли а черезъ неувагу назначить терминъ въ руске свято, якъ котре Староство або Выдѣлъ рады повѣтовои закличе въ таке свято Русина, — тожь то крикъ по газетахъ рускихъ, и роздуванье того случаю до величезныхъ розмѣрôвъ. Але якъ сами Русины своихъ святъ не шанують то тогды тихо. Знаемо и институціи просвѣтні, и друкарнѣ и робôтнѣ чисто рускі, въ котрыхъ на свята не вважае ся а робота йде мовь бы въ будный день. Чому то сей непорядокъ не вызывае протестôвъ зô стороны ревнователѣвъ Русчины? Може бы то помогло и намъ самымъ и другихъ до шанованя нашихъ святъ наклонило скорше. Ось въ Дрогобычи н. пр. якъ намъ пише „Мѣщанинъ“ помогло таке обстанье за своимъ. Бурмистръ мѣста (Русинъ), скликавъ на Трехъ Святителѣвъ, раду мѣйску на засѣданье. Радні-Русины одинъ за другимъ пôдписали окружникъ мовчки, ажь доки сей не дôйшовъ рукъ О. Игумена Немиловича. Коли сей честный Отецъ звернувъ увагу, що свято въ той день выпадае, раду ôдкликано и вызначено день иншій. Певно такъ бы оно и въ другихъ случаяхъ було ся стало, еслибъ ктось въ часъ за свое упôмнувъ ся, а не якъ бы умысне ждавъ, щобы по часѣ наробити крику.

— **Страшный случай.** Недалеко Фокчанъ, въ Румуніи, пожерли вовки жовнѣра, стоячого стôйкою, а коло села Кошовелѣ пало ихъ жертвою двохъ попôвъ. Нещасні ѣхали простыми саньми, а за ними гнала цѣла череда вовкôвъ. Наразъ ударили санѣ о стоянъ и оба попы выпали зъ нихъ. Опôсля знайдено зъ нихъ лишень косты и рештки покровавленои одежи.

— **Мундуры для шкôль середныхъ.** Власти шкôльни предложили Министерству внесенье заведеня мундурôвъ шкôльныхъ. Яко реченець заведеня мундурôвъ назначено початокъ року шкôльного 1891|2. Загально мае оно обовязувати ôдъ року 1892/3. Униформъ мае ся складати зъ блюзки зъ сукна гранатового о стоячôмъ ковнѣрѣ зъ ôдзнаками (срѣбрні ґальоны для клясъ низшихъ, золоті для высшихъ), зô сподней съ сукна шарого и плаща темно-шарого.

— **Згорѣвъ живцемъ.** Въ страшный спосôбъ ôдобравъ собѣ житье учитель села Писаревъ, повѣту винницкого. Пооблививши ся нафтою, запаливъ на собѣ убранье и спаливъ ся живцемъ. Числивъ ôнъ 28 лѣтъ житя.

— **Наслѣдки піяцтва.** Въ Англіи, въ послѣдныхъ 20 лѣтяхъ, число божевôльныхъ зъ 55 тысячей, пôднесло ся до 100 тысячей, все зъ піянства. Межи тими богато невѣстъ, котрі розпившись, ще скорше ôдъ мущинъ дурѣють. Страшна пересторога.

— **Университетъ въ Познаню.** Межи послами до пруского сойму, нѣмцями, пôднесено мысль заведенія всеучилища нѣмецкого въ Познаню або Гданьску. Бурмистрь Торуня, Биндеръ, сильно розширюе той проектъ и наклоние до него умы, горюючи, що провинція ôдъ 100 лѣтъ пруска, не мае жадного высшого просвѣтного осередка для себе.

— **Письмо просте а похиле.** Въ монахійскихъ школахъ, зъ порученя министра просвѣты, ôдфотоґрафовано мгновенно ученикôвъ въ часѣ писаня въ школѣ. По зрôвнаню ихъ письма зъ фотоґрафичными знимками ихъ поставы при писаню, показало ся, що ті, котрі писали почеркомъ простымъ, були менше, а ті, що писали похилыми буквами, були бôльше пригнутыми и нахилеными надъ столомъ. За тымъ министръ выдавъ приказъ учителямъ писаня, щобы давали першеньство простому письму при науцѣ, якъ похиленому.

— **Царь Миколай о научности.** На ôдбувшôмъ ся послѣдными часами пирѣ, для бувшыхъ выхованьцѣвъ кадетовъ полтавского полка, генералъ Филипенко подавъ до вѣдомости займаючу вѣдомость, що ті погляды на методу научаня въ школахъ середнихъ, які що ино теперъ цѣсарь Вильгельмъ II. въ Берлинѣ розвинувъ и хоче ввести въ практику, вже передъ пятьдесяти роками розвинувъ и запровадивъ царь Миколай I въ инструкціи о вôйсковôмъ воспитаню. Сей наказъ царскій появить ся надрукованый.

— **Ректоръ ческого университету** заборонивъ студентамъ брати участь въ намѣренôмъ конґресѣ славянскихъ студентôвъ въ Празѣ.

— **Конфліктъ тарифовый** межи Австріею а Угорщиною, есть такъ добре якъ бы вже залагодженый. Полки инжинірскі и піонірскі мають бути сполучені разомъ и подѣлені на 15 баталіонôвъ.

— **Аделіна Патті,** спѣвачка зъ всесвѣтною славою, въ своѣй подорожи артистичнôй мае задержатись у Львовѣ и дати оденъ концертъ. Устроеньемъ концерту занявъ ся директоръ Марекъ.

— **На 15 лѣтъ вязницѣ** засудивъ войсковый судъ въ Оломунци Вячеслава Марка, котрый укравъ бувъ пляны перемыскои крѣпости и продавъ ихъ Россіи.

Вѣсти епархіяльні.

Аеп. Львôвска.

Митроп. Консисторія вставилась о выеднанье платнѣ зъ религ. фонда для прив. сотрудника въ Рогатинѣ.

Въ пропозицію на Сморжѣвъ приняті оо.: 1. Викторъ Гарухъ, 2. Волод. Лотоцкій, 3. Іосифъ Медвецкій; въ списѣ оо.: Іосифъ Бандира, Павло Чмола-Иполитъ Погорецкій, Францъ Громадка и Маріянъ Заячковскій.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

1 (13) лютого.

Вѣдень. *Wiener Ztg.* оповѣщуе: Ухваленый Галицкимъ Соймомъ проектъ уставы о урядженю санитарнои службы въ громадахъ удостоивъ ся Найвысшои санкціи.

Вѣдень. *Neue Fr. Presse* оголошуе пастырске посланіе выборче, маюче выдати ся австрійскимъ епископатомъ и пôдписане бути 32 архіепископами и епископами. Посланье мае зъ натискомъ пôдносити грозу нынѣшнихъ часôвъ, звертаючи увагу на роздувану переворотными людьми ненависть и знеохоченье межи робôтничими кругами до клясъ высшихъ. Уставодавство мусить числити ся зъ ôдносинами часу, именно соціальными. Попри справедливе увзглядненье рôжнородныхъ потребъ австрійскихъ народôвъ, ті народы, мусять привмѣнити свои жаданя до интересу единости державы и увзгляднити условины жизні отечества. Пастырске посланье соболѣзнуе тому, що нове космополітычне уставодавство стануло на перекôрь правамъ и основамъ католицкои Церквы. — Збôрный крокъ австрійского епископа въ шкôльнôмъ вопросѣ, остае набѣду еще доси бевъ наслѣдкôвъ, Посланье завзывае до выбору мужôвъ зъ характеромъ, вѣрныхъ австрійской идеи и рѣшучо признаючихъ ся до католицизму, додаючи, що пôсля основъ католицкои Церкви, любовь для народа не повинна поборювати права любви ближного и понижувати ся до уровня поганьскои расовои ненависти. Въ кôнци завзывае до супокою такъ въ народныхъ якъ и религійныхъ справахъ-

Парижъ. Король Милянъ дементуе вѣсть, яку помѣстили россійскі „Новости“ будо-то-бы молодый король Александеръ терпитъ тажку хроничну слабôсть.

Берлинъ. Въ вчерашнôмъ обѣдѣ данôмъ при амбасадѣ французкій въ честь цѣсаря взяло участь 33 осôбъ, межи иншими канцлеръ Каприви. Цѣсарь бувъ въ мундурѣ полку гузарôвъ. Цѣсарева не брала удѣлу въ обѣдѣ.

Софія. Представитель правительства италійского *Sonnaz* удѣливъ правительству болгарскому письмо Рудинього, въ котрôмъ той повѣдомляе официяльно о утвореню нового ґабинету и выказуе надѣю, що змѣны габинету не будуть мали жадного вплыву на добрі ôдносины обохъ правительствъ. ъ официяльныхъ кругахъ выкликало письмо то якъ найлѣпше вражѣнье,

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.